

Ο ξουρισμένος ήταν κιόλας ογδόντα χρονών. Τάκατα τούκατα τάκατα τούκατα, έσερνε τα βήματα του στο ξύλινο πάτωμα. Σκεφτόταν συνεχώς τα χρόνια που είχε περάσει αλλά κυρίως την κοπέλα που σημάδεψε κατά κάποιο τρόπο τη ζωή του. "Για φαντάσου, αν δεν έφευγα τότε, δεν θα ήμουν τώρα σε αυτή τη κατάσταση. Θα είχα κάποια να με φροντίζει, να με στηρίζει και να με αγαπάει αληθινά. Θα είχε ένα νόημα η ζωή μου. Δεν έπρεπε να φύγω, δεν έπρεπε να κάνω αυτό το λάθος".

Ξαφνικά ενώ μονολογούσε, άκουσε μια πολύ ωραία μελωδία. "Η πρώτη αγάπη δεν ξεχνιέται, κι αν ξεχαστεί δεν λησμονιέται".

Ακούγοντας αυτή τη γνώριμη φωνή, πέρασαν πολλές εικόνες από το πλέον ώριμο μυαλό του. "Είναι αυτή", είπε και πετάχτηκε.

"Κωνσταντίνε εσύ είσαι η πρώτη μου αγάπη" είπε και ξεψύχησε.